

LBRIS

We know
books

MARY BLY

Lizzie
și
Dante

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA GONȚEA

LITERA
București

CAPITOLUL 1

13 iulie 2019

Ambarcațiunea străbătea apa cu o spumă de un albastru și gri intens care amintea de agenți contaminanți. În depărtare, insula Elba părea o movilă de culoare verde estompat.

Elba nu e cunoscută pentru multe lucruri. Acolo este produs un parfum, Acqua dell'Elba, care miroase a flori albe și a mare. Locul este vizitat frecvent de iahturi de dimensiunile *Titanicului*. Însă, în general, este cunoscută ca insula pe care a fost exilat Napoleon cu titlul de unică folosință de Împărat al Elbei.

Lizzie Rose Delford se îndrepta către Elba din cauza lamen-
tației lui Napoleon: „*Able was I, ere I saw Elba*”¹.

O doză de umor negru pe care Lizzie o găsea acceptabilă. O mică frază searbădă, deși, ca o adevărată profesoară de engleză ce era, își spuse că „*Able was I*” era un aforism, un motiv fictiv și un palindrom. Simetric, frumos și semnificativ în obscuritatea sa. Ceea ce pentru Lizzie însemna că era perfect.

Nu că vreo femeie care suferea de cancer în stadiul trei s-ar fi putut considera „aptă”.

Brusc, un braț o cuprinse pe după umeri.

¹ „Eram apt înainte de a vedea Elba.” (n.red.)

– M-a trimis Rohan să văd dacă nu suntem pe punctul de a ne răsturna.

Ambarcațiunea tanga în vântul puternic. Lizzie își duse capul spre pieptul lui Grey.

– Suntem în regulă.

– Aia e Elba?

Lizzie încuviință din cap.

– Să afle și Rohan? Crezi că ar vrea să vină aici?

– Nu. Stă în cabină și se preface că-i este greață, ca să poată rezolva liniștit integrama din *Times*.

Grey o trase mai aproape de el, adăpostind-o în îndoitura brațului său.

– Ții minte când aproape că ni s-a răsturnat nava în drum spre Lesvos?

Lizzie se sprijini de el, cu apreciere față de vigoarea zveltă a corpului lui și față de vorbirea târăgănată, specifică celor din Georgia, de care nu reușise niciodată să scape, chiar dacă el obișnuia să se plângă că nimic nu era mai stingher decât un bărbat din sud care locuiește în Los Angeles.

– Da, am visat întâmplarea mulți ani după aceea, recunosc eu.

El își deschise gura și o închise. Fusese probabil pe punctul de a-i spune din nou că ar trebui să-și înfrunte temerile, dar se gândise mai bine înainte să vorbească. La naiba cu temerile ei!

Elba deveni mai mare, oarecum bulbucată, iar turiștii germani care se găseau în secțiunea cu cârma făcură numeroase fotografii cu telefoanele mobile. Culoarea apei se transformă în turcoaz curat în apropierea țărnelor și mici stropi albi de spumă licăriră ca niște pietre prețioase.

Pe linia portului se înșirau magazine, iar deasupra lor, pe dealuri rotunjite, se întindeau clădiri în culori roz-fumuriu și galben ca șofranul.

– Ce aspect întâmplător are orașul! spuse Lizzie, căreia îi plăcu modul în care casele se îngrămădeau una peste alta și dădeau în străduțe înguste.

– Italienii nu fac urbanism, răspuse Grey.

După o jumătate de oră, Lizzie își sălta valiza coborând treptele metalice înguste și ieșea din pântecul feribotului lor, *Moby-Dick*. După ce ajunse pe țarm, se opri.

Cimentul poros de sub picioarele ei era atât de fierbinte încât părea că face valuri. Până și aerul avea un miros încins, al unei lumini solare strălucitoare materializate. De aproape, clădirile de culoarea șofranului erau de un galben vesel și portocalii și păreau chiar mai dezordonate.

Italianii se revărsau pe lângă ea, sporovăind zgomotos, iar biletele se așterneau pe sol ca niște confetti. Poate că veniseră doar peste zi, pentru că nu aveau bagaje.

Cineva îl recunoscuse pe Rohan. Ba nu, era chiar un grup de mai multe persoane.

El zâmbea, probabil că le spunea cât de multă plăcere îi făcuse să joace un Răzbunător sau un medic de urgențe sau, având în vedere că persoanele din jurul lui erau de vârstă mijlocie, probabil că preamărea vremea în care juca un pici îndrăzneț dintr-o gașcă bine intenționată, cu el și amicii lui hoinărind, expunându-și tatuajele și, accidental, făcând fapte bune.

Lizzie urmărise câteva episoade cu trei ani în urmă, după ce Grey îi spusese că-l cunoscuse pe Rohan.

Nu îi spusese că făcuse cunoștință cu un actor celebru sau cu una dintre persoanele cele mai frumoase care apăruseră în revista *People*, ci:

– Am făcut cunoștință cu un bărbat pe nume Rohan.

Fusese suficient cât s-o facă să se uite la câteva dintre filmele Marvel, mult din *Diagnosis: Unknown* și câte ceva din *In the Hood*.

Grey venea cu pași mari către ea, în timp ce ținea ghiozdanul maro pe umăr. Semăna cu ghiozdanul pe care îl avusese el când călătoriseră prin Europa, înainte ca ea să intre la studii postuniversitare.

– O întrunire a fanilor, zise el cu un ton exagerat.

- Nu poți să te îndrăgostești de Rohan Das și să te aștepti să-i poți evita admiratorii, sublinie Lizzie.

- M-aș fi putut îndrăgosti de un actor ratat.

- E adevărat. Aveai atâția ratați splendizi în Los Angeles dintre care să alegi, dar ți-a trebuit să te oprești asupra „celui mai frumos“.

- Nu mai pomeni de asta, spuse Grey, înghiontind-o. Chiar a crezut că ar putea ajunge pe copertă anul ăsta.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Lizzie și se așază pe valiză.

- Nu e rău pentru unul de la Hollywood.

- Îmi place de el, afirmă Lizzie. Chiar îmi place.

Grey întinse mâna și îi răvăși părul.

- Îmi plac tare mult cărlionții tăi.

- Uite că vine, spuse Lizzie.

Rohan parcurgea cu pași mari betonul, mergând spre ei. Cu soldurile înguste și umerii lați, în viața reală părea mai scund decât ca erou Marvel. Sub soarele italian, pielea lui părea cu o nuanță mai închisă la culoare și mai caldă decât îmbrăcămintea de in de culoarea ceaiului pe care o purta. Grey se întoarse și, împreună, îl priviră pe Rohan în timp ce-și punea repede ochelarii de soare; ținea jacheta aruncată pe un umăr.

- Nu ai bagaje? întrebă Lizzie.

- Asistentul i-a trimis lucrurile la hotel de săptămâna trecută.

Lizzie încercă, dar nu reuși să-și imagineze că ar fi putut avea atât de multe haine încât să le trimită în avans.

- E chiar mai frumos decât pe afiș.

- Ciudat, nu-i așa? zise Grey, curbând un colț de gură.

Ea prinse ideea. Oricând i se întâmpla să vadă reclama la lenjerie intimă în care apărea Rohan și care era afișată în Times Square – un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, îmbrăcat în boxeri și întins pe o canapea –, o frământa ideea că era o persoană reală, ce să mai spună de faptul că-l și cunoștea și că mergea cu el în concediu.

- Pentru că e un tip obișnuit? întrebă ea.

- Pentru că e al meu, răspuse Grey.

De obicei, el nu-și exprima în vorbe fericirea, așa că Lizzie se ridică și-l sărută pe obraz.

- De ce? întrebă el, aruncându-i o privire.

- Îți salut certitudinea, care nu este punctul tău forte, trebuie să recunoști.

După ce Rohan li se alătură, doi bărbați se iviră din senin, preluară valiza lui Lizzie și-i conduseră cam jumătate de insulă până la un sat alcătuit din câteva hoteluri și o mână de case.

Hotelul lor era scund și alb, iar obloanele violacee erau închise în lumina soarelui.

Directorul hotelului se grăbi să-i întâmpine și nu ca să le ceară pașapoartele și cardurile de credit, ci să le ofere prosecco într-o curte umbroasă. Se așezară sub un stejar uriaș, la o masă a cărei culoare se estompase de la un violet la o nuanță mai docilă.

Lizzie nu-și putu opri un zâmbet ștregăresc. Hotelul îi depășea cu mult bugetul, însă Grey o invitase să li se alătore sub pretextul că Rohan obținuse prima sa ofertă ca regizor – o nouă versiune cinematografică pentru *Romeo și Julieta* – iar ea era profesoară specializată în operele lui Shakespeare. Pe vremuri, Lizzie s-ar fi simțit jignită de o asemenea dovadă clară de mărinimie.

Se gândi la asta. Nu, tot și-ar fi luat concediu, dar ar fi insistat să fie în Paris, nu pe Elba.

După ce fură conduși către camerele lor – cu pereți văruiți, pervazuri violacee, flori proaspete –, Lizzie făcu un duș și despachetă, punând pe ea o rochie scurtă din in, de culoarea zmeurei, pe care o simți aproape la înălțimea hotelului, înainte de a se întoarce în curte. Grey și Rohan erau deja acolo. Rohan avea un exemplar din *Romeo și Julieta* vârat în *Times*.

- Mi-am dorit dintotdeauna să regizez ceva de Shakespeare, îi spuse el. Am de gând să-l fac pe Romeo relevant, înțelegi? L-am jucat pe Mercutio când eram în liceu, iar cei mai mulți dintre

cei distribuiți în roluri nu au înțeles. Am știut pe loc că, într-o zi, aveam să fac din piesă tot ceea ce ar putea fi ea.

Atunci când erau împreună, Lizzie avea tendința de a uita că Rohan era o vedetă de cinema. Nu făcea niciodată caz de asta. Însă atunci când el își concentra atenția la ea, contururile feței lui deveneau clare, iar ea se trezea că dădea din cap de fiecare dată când el se oprea din vorbit.

– Roh face mai mult decât să regizeze, menționează Grey, în timp ce strânse din ochi în direcția lui Lizzie. Scrie un scenariu nou.

– Trebuie s-o fac, nu-i așa, ca să devină relevant, spuse Rohan. Fără supărare, Lizzie. Întoarce cartea pe masă și-și întinse mâna deasupra, ca și cum ar fi țintuit-o pe lemn. Un scriitor extraordinar, însă limbajul ăsta nu dă rezultate. Grey consideră că s-ar putea să întâmpin dificultăți la scrierea scenariului.

– Scrisul implică o trăsătură creativă, zise Grey.

Acesta era răspunsul obosit pe care-l dădea cititorilor care îi spuneau că și ei aveau de gând să scrie un bestseller, de îndată ce vor avea timp.

– Mă culc cu un autor de bestselleruri, preciză Rohan și zâmbi ștregărește. Am un avantaj față de nătărăii ăia care vin să le dai autografe.

– Dacă m-aș culca cu Hitchcock, nu aș deveni un mai bun scenarist de filme de groază, ripostă Grey, însă întinse mâna și îi strânse genunchiul lui Rohan.

– Și iată-ți următoarea poveste, zise Lizzie, simțindu-se ca a cincea roată la căruță. Fantoma lui Hitchcock seduce scenariști în devenire și le remediază scenariile în timp ce ei dorm.

– Ce vreau să spun e că mă poate ajuta Grey, spuse Rohan. Și te am pe tine, Lizzie, un profesor care chiar se ocupă de opera lui Shakespeare. Toată viața am tânjit după proiectul acesta. E șansa mea să mă ocup de ceva mai profund, de ceva *substanțial*.

– Ai citit și alte piese de teatru scrise de Shakespeare? întrebă Lizzie.

– Bineînțeles. De fapt, urmam un curs de dicție, cu aplicare pe *Othello*, la vremea când O.J. își făcea drum pe autostrada din L.A. Profesorului meu i-a plăcut foarte mult.

I-a plăcut foarte mult?

– De atunci, nu am avut timp să recitesc *Othello*, însă piesa mi s-a lipit de suflet. A apărut Iago, un tip alb, mios, care l-a înnebunit pe Othello și l-a convins să-și omoare nevasta.

– Despre Iago îți amintești tu că era vorba în piesă?

– Da. El l-a convins pe Othello să o facă. L-a scos din minți.

În opinia lui Lizzie, fiecare piesă a lui Shakespeare era ca un caleidoscop. O agitasi și, de fiecare dată, obțineai un scenariu complet diferit.

– Ce-ar fi dacă am discuta despre Romeo și Julieta după ce o vei termina de recitat?

Rohan încuviință din cap.

– Tocmai m-a sunat agentul.

– Nu te lungi, spuse Grey, ciocnindu-și umărul de al lui.

Nu era un sărut, pentru că erau în public, însă tot era un gest dragăstos, hotărî ea, privind cum se destindea chipul lui Rohan.

– Mi-am dat seama ce e cu hotelul ăsta, se adresă ea lui Grey în primele ore ale serii, în timp ce așteptau ca Rohan să termine de vorbit cu necunoscuți. Aici descind cei cu iahturi.

Stăteau în salon, o încăpere îmbrăcată excesiv în picturi murale și presărată cu mănunchiuri de canapele joase și statui de bronz ale unor antici etrusci.

Grey să uită primprejur, posac și dezinteresat.

– Într-adevăr, s-ar părea că aici sunt prezente preponderent neamuri bune. Cel mai probabil, efectul unui generații întregi de bărbați puternici căsătoriți cu cele mai frumoase femei pe care le-au putut găsi.

– Am văzut patru adolescenți și nici măcar unul nu suferă de acnee, zise Lizzie. Ce să mai spun de șolduri mari și aer abătut?

Grey ridică din umeri.

– Nu acnea a fost cea mai mare problemă a mea la vremea adolescenței. Nu țin minte ca tu să fi avut erupții acneice.

– Cine știe, poate sunt din obârșia celor cu iahturi.

Cum habar n-avea cine era tatăl ei – nici mama ei nu știa asta –, își permisesese mereu să speculeze despre descendența ei.

– Cei de la hotel au promis insistent că Roh va avea suficient spațiu și că nu vor fi oameni care să-l deranjeze, spuse Grey.

Rohan reveni cu vestea că se întâlnește cu o veche prietenă.

– Eram colegi la școală, pe când eram copil, în Bournemouth. O cheamă Ruby. Și, ca să vezi, e machieuză.

Lizzie o examinează. O femeie drăguță cu părul în cărlionți răsuciți și bărbie ascuțită făcu semn cu mâna, așa că, la rândul ei, făcu și ea semn.

– Film sau modă?

– De obicei, pentru filme, însă în momentul ăsta lucrează pe un iaht, răspuse Rohan și-și mișcă brusc capul către un colț în care se îngălămbădeau mai mulți oameni frumoși decât la Oscaruri. Luă paharul cu *acqua frizzante* pe care Grey îl ceruse pentru el. Noroc!

– Vreun progres la *Romeo și Julieta* în după-amiaza asta? întrebă Lizzie.

– N-am apucat, răspuse Rohan. M-am chinuit ore întregi să-mi dau seama ce e cu afurisitul de scenariu pentru următorul meu film Marvel. Să fiu al dracului dacă o să-l văd din nou pe Captain Britain pupându-l în fund pe Captain America. Îmi promit că-mi vor da propriul arc narativ.

– Nu mi-ai spus tu mie că Marvel te-ar putea pupa *pe tine* în fund?

Ospătarul le adusese un platou cu antreuri: măslina, mini-pizza și spirale din prosciutto în echilibru pe medalioane din cantalup. Lizzie luă o bucată de pizza care mirosea a rozmarin proaspăt.

– Da. Rohan dădu pe gât apa minerală. A trebuit să renunț ca să obțin *Romeo*. O grămadă de CGI¹, plictisitoare ca naiba, șase luni pe platou, însă merită, pentru că, după aceea, voi realiza în sfârșit un proiect care ar putea conta. Nu mi-ar fi aprobat lucrul la *Romeo* dacă nu mi-aș fi luat un angajament să fac *Răzbunătorii*.

– Am și acum coșmaruri despre picatul examenului din anul doi, la *Hamlet*, zise Grey.

Mâncase o grămăjoară de măslina, lăsând ordonat sămburii laoparte, și începuse să mănânce din pizza.

– Nu-mi fac griji despre înțelegerea limbajului. Știu intim piesa. Știu totul despre bărbați, spuse Rohan, și, evident, asta îl interesa pe Shakespeare. Cum ți se pare camera ta, Lizzie?

– Minunată, răspuse ea și înșfăcă o bucată de pizza înainte ca Grey să apuce să le termine.

– Hotelul are o plajă privată, zise Rohan cu o privire veselă. Voi face yoga în fiecare dimineață, devreme. Voi fi singur, așa cum nu am fost de ani întregi. Îmi voi petrece ce va rămâne din zile cu scrisul scenariului la care am visat toată viața.

– Ce binecuvântare! zise Grey, în timp ce în voce i se strecură o notă de ironie.

Rohan își miji ochii în direcția lui.

– Ce e cu atitudinea asta negativă? Nu-ți mai face griji în privința mea. Văd scenariul în minte. Se ridică brusc. Nu-mi e foame. Mâncăți voi. Mă duc la alerg pe plajă.

Îl urmăriră în timp ce pleca și se oprea să mai salute un alt iaht plin de oameni.

– Ce a vrut să spună când a zis că știe totul despre bărbați? întrebă Lizzie. *Romeo* al lui e gay?

– Crezi că l-am convins să te ia pe tine pentru că am vrut să vii cu noi în concediu, răspuse Grey. Nu ăsta e motivul. S-ar putea ca producția asta să fie un eșec fenomenal. Marvel

¹ *Computer-generated imagery* – imagini generate pe computer (n.red.)

aventurându-se în opera lui Shakespeare: cu greu ai putea avea un dezastru de mai mare notorietate, nu-i așa?

Lizzie se uită la el.

- Trebuie să-ți iei mai în serios rolul de soț înțelegător.

- Nu sunt soțul lui. Și știi părerea mea despre oamenii care cred că e ușor să scrii.

- Cei de la Marvel îl obligă să ducă producția în spațiul cosmic?

Grey negă din cap.

- Stan Lee, suzeranul Marvel, aprecia *Romeo*. Unul dintre ultimele lucruri pe care le-a făcut înainte să moară a fost să adapteze piesa sub formă de comics. Și ei propun versiunea lui Roh ca un omagiu adus lui Stan. Ceea ce nu înseamnă că nu va fi făcută arșice de critici, chiar și fără CGI și costume din elastan.

- Chiar mai rău, fu de acord Lizzie.

- Cum te simți? întrebă Grey.

- Bine, răspunse Lizzie. Cum evoluează noua carte? Nu am vorbit de foarte multă vreme.

- Chiar ești bine?

Grey se încruntă înspre ea și reuși să arate ca Atticus jucat de Gregory Peck, în scena procesului. Altfel spus, o întrebare importantă pentru el.

Nu una la care ea voia să se gândească.

- Da, zise ea. Cartea?

- Merge. Ții minte vremea în care ne-am mutat în primul apartament, în New Haven, și scriam cât era ziua de lungă?

- Cu covorul pătat, zise Lizzie și strâmbă din nas. Nu aveam deloc mobilă.

- Ca să mai vorbim de crima din vecini. Însă ideea e că, pe atunci, dădeam pe dinafară de idei. Abia mai puteam respira de câte povești își așteptau să fie scrise.

- Aproape că-mi amintesc cum încercam să mă obișnuiesc cu cei din Ivy League, iar tu nu voiai decât să vorbești despre mucegaiul din baie.

- Mucegaiul mi-a adus primul contract. Groaza se găsește în lucrurile mici. Cartea asta pur și simplu nu se revarsă din mine, așa cum se întâmpla odată.

- Poate că ar trebui să-ți plasezi acțiunea pe un iaht. Lizzie făcu un gest din mână. Scrii mereu despre oamenii obișnuiți; ce ar fi dacă, în schimb, i-ai îngrozi pe cei din pătura de foarte de sus?

- În avion, mi-a venit ideea că aș putea scrie ceva cu spori de mucegai, zise el. Însă nu dă rezultate.

Pe lângă ei trecu ospătarul, așa că Lizzie mai ceru niște pizza.

- Revenind la aspectul cu soții, spuse ea în timp ce-și punea cotul pe masă și-și proptea bărbia în palmă. Ai de gând să te căsătorești în viitorul apropiat? O nuntă mare hollywoodiană, cu elicoptere în zbor pe deasupra ceremoniei?

Grey dădu dezaprobat din cap.

- De ce nu? Locuiți împreună de doi ani, cam așa ceva, nu?

- Ca prieten, autor de bestselleruri, care, se presupune, scrie un scenariu.

- Cam de rahat situația, răspunse Lizzie, încercând să-și ascundă indignarea din tonul vocii.

- Nu e vorba de Roh. El vrea să se însoare cu mine, să spună că e gay, tot tacâmul. S-a săturat să fie supererou și vrea să fie artist.

- Și să iubească la vedere, adăugă Lizzie, în timp ce dădea aprobator din cap. Își alese cuvintele cu atenție. Deci tu ești cel care refuză; de ce?

- Nu se gândește la viitor. Își va distruge cariera. Captain Britain nu poate fi gay. Gata cu ofertele de muncă, gata cu apariții în *People*, gata cu reclamele la lenjerie intimă, e clar.

Epuizarea o făcea pe Lizzie să simtă că o strânge pielea din jurul ochilor. Nu putu să întrebe dacă lucrul ăsta nu ar fi trebuit hotărât de Rohan. Îi plăcea de Rohan, îi plăcea și mai mult acum că știa că voia să se însoare cu cel mai bun prieten al ei.